

Nemika Tuğcu

MİNİK

ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI
Öykü

Resimleyen: Yaprak Morali

5- basım

CAN
ÇOCUK

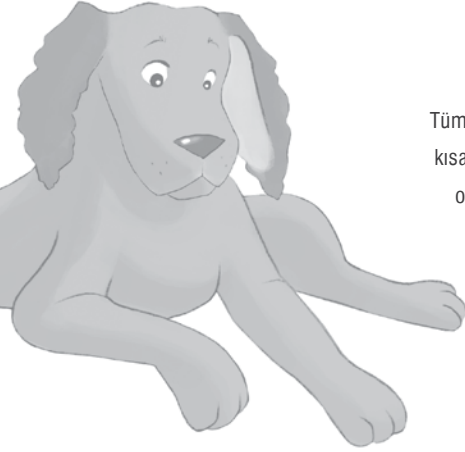
Nemika Tuğcu

MİNİK

Resimleyen: Yaprak Moralı

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2009

5. Basım: 1000 adet, Mart 2019

ISBN 978-975-07-1111-4

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2009

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 35382; Adres: Maltepe Mah. Litrosyolu Sok.
2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4 Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve
Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 12584; Adres: Maltepe Mah.
Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Nemika Tuğcu

Bitkiler ve hayvanlar bilmediğimiz, duyamadığımız bir dille mi konuşuyorlardı? Kediler, köpekler, kertenkeleler, üzülr, ağlarlar mı, gülebilirler mi? Ölünce nereye giderler? Ya biz? Ve daha yüzlerce sorum vardı... Bu soruların yanıtlarını aradım çocukluğumda. Okula gitmeden okumaya başladım. Bir kitap oburu oldum sonunda. Yanıtların çoğunu kitaplarda buldum. Okuduklarımdan esinlenerek yazmaya başladım. İlk öykü kitabım *Elişi Fotoğraflar*. *Sırça Köşkün Masalcısı*, çocuklar için yüzlerce öykü yazmış olan Kemalettin Tuğcu'nun yaşamöyküsü. Tevfik Fikret'in yaşamöyküsünü de çocuklar için yazdım. Bir yayınevinde editör olarak çalışıyorum.

MINİK

İçindekiler

- Teyzemin Hikâyeleri, 7
Minik, Vapur Yolcusu, 10
Minik, İşbaşında, 23
Minik, Sinemada, 43
Minik, Cankurtaran, 53
Bir Konuğumuz Var: DUDU, 68
Minik, Doğum Gününde, 76
Kiki, Evine Dönüyor, 87

Teyzemin Hikâyeleri

Çocukluk yıllarımda en güzel anılarımda hep teyzem vardır. Ne zaman biri masal ya da bir hikâyeye anlatsa, teyzem gelir aklıma. Yalnızca bize değil, koca bir mahallenin çocuklarına da anlattığı, onca hikâyeyi, masalı nasıl aklında tuttuğuna şaşardık.

Örneğin bir matematik probleminin nasıl çözüleceğini hikâyeye gibi anlatır, Türkçe dersini oyuna dönüştürür, yazım kurallarını masal gibi söylerdi.

Bunca yıl sonra düşünüyorum da hepimizin hem teyzesi hem de arkadaşıydı o. Komik bir kadındı. En üzüntülü anımızda bile bizi güldürmeyi başarır, dertlerimizi dinler, sırlarımızı paylaşırdı.

“Çocuklar, bu dünya yalnızca insanlara ait değil. Dünya bütün canlıların,” derdi teyzem. O zaman anlamlandıramadığımız bu sözlerle ne demek istediğini bugün anlayabiliyorum.

Yaz günleri, kocaman bir ağacın altına oturur, hikâyelerini dinlerdik. O, tek kişilik bir oyun sergiliyormuş gibi anlattığı masalın ya da hikâyenin büyü-süne kapılır, coşar, heyecanlanırdı. Aynı hikâyeyi her anlatışında karakterlere yeni özellikler katar, kiminin adını ya da cinsiyetini değiştirirdi. Biz, hikâyedeki değişikliği hemen fark eder,

“Hayır, öyle değildi,” diye anımsatmaya çalışırdık.

Teyzem,

“Çocuklar, bu da bir hikâye ama öncekinden biraz daha farklı. İstedığımız gibi kurgulamak bizim elimizde. Bir dahaki sefere kişileri ve eylemleri birlikte kurgularız, yepyeni bir hikâye çıkar ortaya, ne dersiniz?” diye sorardı.

“Evet, beraber kurgulayalım,” derdik bir ağzudan.

Çocuklar, anne ve babalarının çocukluklarını, onların da kendi anne ve babalarıyla olan ilişkilerini merak ederler ve sorarlar. Ne zaman ve nerede doğmuşlar, anneleri nasıl davranmış onlara? Ya babaları? Hangi kentte yaşamışlar, hangi okullara gitmişler, nasıl evlenmişler?

“Anne, bana bebekliğimi anlat. Nerede doğdum, çocukken ne yapardım?” gibi sorular sorulur hep.

Anneannemin ve annemin yaşamlarına ilişkin anlattıklarının izleri teyzemin hikâyelerinde vardı. Yıllar

sonra anlattığı hikâyelerin bazılarının, yaşadıklarının, tanık olduklarının kurgusu olduğunu anladım. Teyzem anılarını öyküleştirek anlatıyordu bizlere.

Ben de size teyzemin, o komik kadının bize anlattığı hikâyeleri anlatacağım. Teyzemin anlattıklarının aynısı olmayacak kuşkusuz. Çünkü size anlatırken yeniden kurgulayacağım...

Minik, Vapur Yolcusu

“Minik, vapur yolcusu,” dediğimde siz, minik bir kızın ya da minik bir erkek çocuğun vapur yolculuğunu anlatacağımı sandınız ama yanılıyorsunuz. Minik, dűşündüğünüz gibi küçük bir kız ya da erkek çocuk değil.

Öyleyse “Kim o” diye mi soruyorsunuz?

O, bir köpek.

Tüyleri kahverengi. Yerinde duramıyor, çevresine yaramaz bir çocuk gibi bakıyor. O bir Seter. Yani bir av köpeği!

Şimdi benim avcı olduğumu zannedebilirsiniz.

Hayır, hayır, avcı değilim. Gökyüzünde özgürce süzölen kuşların bir kurşunla vurulup yere dűşmesine çok özölüyorum ya da bir geyiğin, bir tavşanın vurulmasına. Ama Minik, benim arkadaşıım. Onun öyküsünü anlatacağım size.

Sokak köpeklerini bilir misiniz? Sokak çocukları gibidir onlar da; kimsesiz, evsiz, sahipsiz, başıboş dolaşan, günü gününe yaşayan hayvancıklardır. Çöplerden buldukları yiyeceklerle karınlarını doyururlar. Kimse onların aç olduğunu düşünmez de, “Beni ısırır mı acaba?” diye düşünür.

“Bu köpek kuduz olabilir mi? Aman uzak durayım,” der, insanların çoğu.

“Bir köpeğin ne faydası olur ki!” diye de düşünebilirler.

Peki, etinden, sütünden, derisinden yararlandığımız inek, keçi ya da koyunu sever miyiz? Bir ineğin başını okşayan ya da bir koyunu kucağına alan birini gördünüz mü? Bir ineğin başını okşadınız mı hiç?

İnsanlar sahip çıkarsa, sokak hayvanları, örneğin sokak kedileri ya da köpekleri o mahallenin köpeği, kedisi olur ve bir yerlerde barınır. O mahallenin kasabı, bakkalı, lokantacısı besler onları.

Bizim öyle bir köpeğimiz vardı; mahallemizdeki insanların benimsediği, esnafın beslediği, herkesle dost olan bir köpek. Adı Berduş’tu. Göz alabildiğine geniş bir bahçe içindeki köşkün köpeğiydi.

Berduş, bir gün kız arkadaşıyla geldi mahalleye. Kahverengi kısa tüylü, uzun kulaklı, güzel bir dişi köpek. Öyle iyi arkadaş oldular ki, onları bir arada oynarken, koşarken gören herkesin yüzünde bir gülümseme beliriyordu.

Hayvanları hiç mi hiç sevmeyen Hüsam Amca bile belli etmese de oyun oynarken onları izliyor, bazen de hoşlanarak bakıyordu.

Siz hayvanları sever misiniz? Yanıtlarınızı duymasam da çoğunuzun hayvan sevdiğini biliyorum.

Hayvanları sevmem diyen çok insana rastladım ama onlara eziyet eden, canını yakan birçok insan gördüm. Sanırım onlar hayvanların da tıpkı bizim gibi canlı olduklarını unutuyorlar.

İlk yazın insanı üşütmeyen ılık sabahlarından birinde, bahçeye çıktığımızda Berduş'un kız arkadaşını çimenlerin üzerine kıvrılmış uyurken bulduk. Ablamla birlikte ayaklarımızın ucuna basa basa gittik yanına. Geldiğimizi fark etmiş olmalı ki kaçmaya davrandı.

Köpekler kokuya duyarlıdır. Gözleri de keskindir. Onlar koklayarak çok uzaklardaki birini de, yaklaşmakta olan bir tehlikeyi de sezerler.

"Gitme," dedim bize kuşkuyla bakan hayvana. Başını okşadım, oturdu. Karnı aç olabilirdi; ablam, içine ekmek doğranmış kocaman bir tas süt getirdi. Köpekçik hepsini silip süpürdü çabucak. Ellerimizi yalayıp teşekkür etti.

Çabucak kaynaştık köpekle. Gün boyu bahçede onunla oynadık, yiyecek verdik. Gitmesini hiç istemiyorduk. Annem sık sık pencereden başını uzatıp hayvanın bilmediğimiz bir hastalığı olabileceği konusunda bizi uyarıyor, "Elinizi sürmeyin," diyordu.

Akşam olmasını, babamın gelmesini ipe çekiyorduk. Ona, “Bu köpek bizim olsun mu” diye soracaktık. Hayır derse, ne yapacağımızı düşünmeye başladık: Ona evden uzak bir yerde kulübe yapabiliriz. Belki Berduş’la birlikte kalırdı. Bahçeleri olan, ama köpekleri olmayan arkadaşlarımızı düşündük... Acaba onu gizlice yatak odamıza alabilir miydik! Alırsak, sonuçları ne olurdu?

Babamın ayak sesini duyar duymaz kapıya fırladık ikimiz birden:

“Hoş geldin babacığım!”

“Hoş bulduk çocuklar. Ne o, siz heyecanlısınız, bir şey mi oldu?”

“Hayır!” dedik.

Akşam yemeği için masaya oturduğumuzda Berduş’un arkadaşını bahçede bulduğumuzu, ona süt verdiğimizizi, bize teşekkür etmek için elimizi yaladı-

ğını, bütün gün onunla oynadığımızı anlattık baba-
ma.

“N’olursun baba, bu köpek bizim olsun!”

Bir yandan ben, bir yandan ablam yalvarıyorduk.

Dikkatle dinledi babam bizi, elini çenesine dayayıp uzun uzun düşündü. Annem de bu köpeği sahip-
lenmenin olası sakıncalarını anlattı. Köpekten bula-
şabilecek hastalıkları hatırlattı, temizliğe çok dikkat
etmemiz gerektiğini söyledi.

İkimiz de hayvana iyi bakacağımıza ve ellerimizi
yıkamadan hiçbir şeye dokunmayacağımıza söz ver-
dik.

Babam köpeğin bizde kalmasına izin verdi ama
bir tek şartı vardı; ertesi gün veterinerine götürüp aşı-
larını yaptıracaktık.

Yemek boyunca köpeğe ne ad koyacağımızı tar-
tıştık. Sonunda onu çimenlerin üzerinde uyurken
bulduğumuz için adını Çimen koymaya karar verdik.

Sevinçten uçuyordum. Sabahı zor ettim. Çimen’le
birlikte veterinerine gittik, aşılarını yaptırdık. Hayvanı
bir güzel muayene ettikten sonra, “Eh, artık biraz
daha fazla mama almanız gerekecek, çünkü bu köpe-
ğin yavruları olacak! ” dedi.

Birkaç köpeğimiz daha olacaktı demek ki! Yaşa-
sın!

Babam, Çimen’e yağmurlardan, kardan, soğuk-
lardan etkilenmeyeceği bir kulübe yaptı.

İlkbaharda tam on yavrusu oldu Çimen'in. O küçük bedeninde on yavruyu nasıl taşıdığını anlamadık, ama bir hafta içinde birkaçı öldü. Bir ay sonra da hepsi hastalandı. Yavruları hayvan hastanesine götürdük ama nafile. Veterinerlerin bütün çabalarına karşın yalnızca bir tanesi kurtuldu: Minik!

İşte size anlatacağım hikâyenin kahramanı o.

Ufak tefek, zayıf, çelimsiz bir köpek olduğu için ona Minik adını vermiştik. Minik'i çok sevdik, çok neşeli, oyuncu bir köpekti.

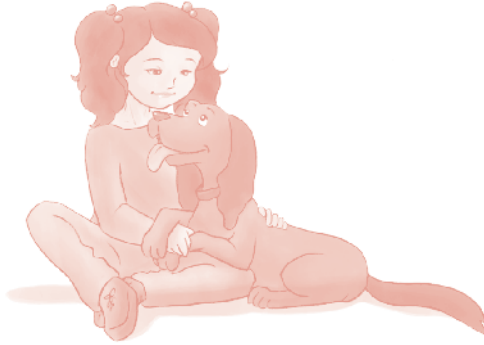
Hayvanlar da tıpkı insanlar gibi sevgiye gereksinim duyarlar. Gözlerine dikkatle bakarsanız kuyruklarını sallamaya başlarlar.

“Hadi benim sahibim ol, evine götür beni. Bekçilik yaparım, senden hiç ayrılmam, sana hiç ihanet

Nemika Tuğcu

MINİK

“Minik” bir köpek ile yaşanan
büyük bir dostluk...

Bu kitapta, hastalanan 9 kardeşinin arasında hayatta kalan tek köpek yavrusunun, Minik’in sevimli, heyecanlı ve komik öykülerini okuyacaksınız. Şehir hatları vapurundaki inatçılığını, açık hava sinemasındaki yaramazlığını, kedi yavrularına gösterdiği şefkati ve herkesin hayranlığını kazanan cesaretini gördükten sonra, Aydan, Aycan ve Aylin’in Minik’i neden bu kadar çok sevdiklerini de anlayacaksınız.

Kim bilir, bu kitabı okuduktan sonra, belki siz de, “Minik” bir köpeğin dostluk ve saflık dolu dünyasına girmek isteyeceksiniz. Kim bilir!